

ἠθικῶν ὠραιότητων καὶ ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, τὰ ὅποια ἐδημιούργησεν, ἐν μέσῳ τῆς πατριαρχικῆς του οἰκογενείας, ἢ φιλοπονία του, ἢ ἀγάπη καὶ ἢ ἀφοσίωσις. Ἐζῆσεν εὐτυχῆς καὶ ἀπέθανεν εὐτυχέστερος, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ υἱοῦς ἐπιστήμονας καὶ ἐγγόνους καλλιτέχνας, οἱ ὅποιοι τὸν ἐλάτρευον. Μὲ τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως, ὅτι ἐπετέλεσεν ἐπαξίως τὸν ἐν τῇ ζωῇ προορισμὸν του, ἀπήλαυσε τοῦ θεοῦ ἐκείνου δώρου, τῆς εὐθανασίας, τὴν ὅποιαν καὶ ἡ ἀρχαία ὄσον καὶ ἡ νεωτέρα φιλοσοφία θεωρεῖ ὡς τὸ ὑψιστὸν τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν.

ΑΣ' ΤΗ ΒΑΡΚΑ

ΑΣ' τὴ βάρκα σιὸ κῆμα ὅπου θέλει νὰ τρέχη,
 ἄς ὀρίζη τ' ἀγέρι τιμόνι, πανί.
 Τὰ φτερά ἄπλωσε πλέρια, ἄκρη ὁ κόσμος δὲν ἔχει,
 εἶνε πῶ ὁμορφοὶ οἱ ἄγνωροὶ πάντα γυαλοί.
 Ἡ ζωὴ μὰ δροσιὰ εἶν', εἶνα κῆμα ἄς τὸ φέρη
 ὅπου θέλει τ' ἀγέρι, ὅπου ξέρει τ' ἀγέρι.

Ἄς ἀλλάζουν λειβάδια μὲ βράχους καὶ δάση,
 γύρω ἄς φεύγουν τοῦ πύργου, ποῦ καλύβας καπνός·
 εἶτε εἰδύλλιο γελούμενο ἀπλώνεται ἢ πλάση,
 εἶτε ἀντάρτες καὶ μπόρες κρεμᾶ ὁ οὐρανός,
 μὴ θαροῆς τὸ πανί σου μορεῖς νὰ βαστάξης·
 ὅπου θέλει τὸ κῆμα μαζί του θ' ἀράξης.

Τί γυρεύεις, τί θέλεις μὴ καὶ σὺ τὸ γνωρίζεις ;
 Κ' ἔχεις πιάσει ποτέ σου τὸ τί κνηγᾶς ;
 Μὴ, ὅπου σπέρνεις καλό, τὸ κακὸ δὲ θερίζεις ;
 δὲ σκοντάβεις σ' ἐρώτημα σ' ὅ,τι ῥωτᾶς ;
 Κι' ὅ,τι σ' ἔχει μαγέψει, κι' ὅ,τι σοῦ ἔχει γελᾶσει,
 τῶχεις μόνος κερδίσαι, μοναχὸς ἐτοιμάσει ;

Ἄσε τότε τὸ κῆμα ὅπου θέλει νὰ σπάζη,
 ἄς τῆς ζάλες νὰ σέρονον τυφλὰ τὴν καρδιά.
 Κι' ἂν τριγύρω βογγᾶ, κι' ἂν ἕψηλὰ συγκεφιάξη,
 κάπου ὁ ἥλιος σὲ κάποιον γυαλὸ θὰ γελᾶ·
 κι' ἂν πικρὸ τὴ ψυχὴ σου τὸ δάκρυ τὴ ραίνει,
 πάντα κάπου κρυφτὴ μὰ χαρὰ τὴ προσμένει.